

Cântec din Albania

Albanie, fără reă
Să te fi fost ars pară,
Pară și focul cel greu
Să nu calc hotarul tău.

Hotarul tău cel muntos
Că el tare-i veninos,
Cu fiare și muște rele
Ce-mi scurtă zilele mele.

Foaie verde de mohor
Mă svircolesc și mă ntoro,
Ca peștele 'n apă lină,
Ca omu 'n țară străină.
Că sunt țară 'n depărtare
Lâng'o margine de mare,
Unde nu mai văd nimic
Numai tot păduri de spinii,
Floriciță de săcară
Și trecui din țară 'n țară,
La Albania amară,
La Albania de sud
Unde-i beșug mai mult.
Nici mult acolo n'am staț
Și 'n spital m'au aruncat,
Galben, slab și supărat
Că malarія m'a uscat.
In Albania nu-i ca pe alt front
Să moară numai de plumb,
Că aici e boală mare,

Vai, spurcata de malarie!
Căci plumbul numai alege,
Dar malarія culege.
De-ar fi omul cât de tare
Ii doboară ca pe-o floare,
Ca pe-o floare de mușcata
Când o prinde bruma-odată.

De pe muntele Radoni, compusă de Gligor,
Floarea din Teina, com. Albei Inferioare.

O binefacere răsplătită

Eram unicul copil la părinții mei, bătrâni și slabi. Și pe când biata mamă nădăjduia ca să-i aduc un ajutor în casă, pe atunci dobașul salului, dă de știre că fiecare ostaș să plece întru apărarea patriei. Așa am și făcut: vrând-nevrând a trebuit să plec la orăș, că nu era gîmna.

La o săptămână după depărtarea mea de-acasă, biata mea mamă a și venit la mine, aducându-mi alăta merinde, cât a putut aduce. Înainte de a pleca pe front, am fost pus ca să păzesc vre-o 7-8 prizonieri ruși, cari erau întrebuințați la lucrările publice prin oraș.

Mama privea cu milinire și compătimire la prizonieri, și ca să le facă puțină mângăiere, le împarte mai bine de jumătate din promănda, ce o adusesse pentru mine.

Prizonierii, în semn de mulțumire, fiecare făcea câte-o mătanie până la pământ, înain-

tea noastră, și cu lacrimi gusa în preamănda, ce o primiseră.

Așa s'a repetat de câte ori a venit mama mea la mine.

Odată zice mamă: De ce să-ți rupi oasele, aducând de mâncare în stăut cui: la niște prizonieri, pe care noi nu-i cunoaștem.

Ea zise: Eu tot pentru tine aduc, dragul mamei, că mâine poimăine, poate să te ajungă și pe tine soarta acestor prizonieri, atunci eu ma-ți voi mai putea aduce nici trimite merinde și atunci îți va părea bine, că și altora le va fi mîța de țare și te vor mulți, cătu am mînat noi pe acești nefericiți.

N'a trebuit mult timp și ajungând pe front și bolnăvindu-mă în urma unui frig mare, am picat prizonier la dușman.

În drumul meu spre spital, am trecut printr-un sat, răzămîndu-mă pe băta. Abia-mi țigam picioarele, pe cari nu le mai simțeam de răceală și durere.

Cum mergeam eu pe o stradă, din fereastră unei case, două felișoare, mă opresc în drum, mă potesc în casa lor caldă. Părinții lor cu multă bunăvoință îmi dau scutur lângă cup-tor și după ce m'am desmorțit, mi-a pus masă și m'a ospătat ca pe un fiu iubit al lor.

În ziua următoare, stăpînul casei, legăndu-mi de nou picioarele umflăte, cu pânzături curate și moi, mi-a pus în traistă merinde de drum și așa reparat am plecat mai departe, prin țară străină, spre spitalul unde am fost trimis.

Vacanțe pe negîndite

Erau trei zile de când începuse luna lui Undrea și zăpada nu mai venise, să înalbească dealurile, care, negre și posomorite jeleau par'că de dorul verdeții.

Nu venise încă zăpada, dar vîntul rece, care țipa sălbatic prin ramurile copacilor, spunea că n'o să mai zăbovească multă vreme.

Era o zi friguroasă și posomorită. Soarele nu se vedea; dar, dacă socoteai după copilașii cari suiau grabii cămășile spre școală, ghiceai că trebuie să fi trecut de amiază.

Școala era o casă mare și veche, care — așa cum stă sus, pe deal, lângă șosea, între două case mici și curățate — sămăna cu o babă bătrînă și sbircită, care stă tanfoșă între două femei tinere și frumoase.

De aci, de pe prîspă școlii, care era în fața primarului, se zărea, departe în

vale, apa Oltului, cum se încovoia, ca un șarpe, pe la spatele vîilor și se ascundea apoi după o pădurice de sălcii; iar dela marginea păduricii — încoace — pe lângă șanțul vîilor se destușea bine o ceată de oameni, cari se înbrînceau, țipau și zhierau de par'că veneau turcii.

Cît ai plesni din palme toți copiii din școală esiră pe prîspă.

— »Țigani, măi... țigani, uite-au prins țigani!« strigă cu vocea răgușită unul din tre școlari.

— »Băieț! țigani, țigani — riseră ceilalți — au prins țigani!«

Pe poteca dela spatele școlii cobora grăbit primarul cu alți doi oameni; iar în jurul șoselei se răceau venind în fugă oameni din sat, cari zoreau spre primărie să vadă ce-i.

Ceata celor cu pricină a ajuns la școală odată cu primarul.

Erau vre-o douăzeci de oameni, cari s'afineau cu bice și cu cioamege de foaie verde; dar în mijlocul lor se zăceau

ca în gura morții vre-o cinci-sease țigani, rupți și zărențuroși de par'că fuseseră prinși pe apa Sîmbetei.

— »Uite-i Domnule Primar! Hoții, țigani!... I-am prins... Îți-am adus!... Leagă-i... Inchide-i... hoții! rasunau glasurile românilor; iar țigani abia se auzeau: »Săi ca ne-a honorit, Dom le primar... ne-a honorit!«

— Puneți mîna și-i legați coala de stîlpul prîspei — porunci primarului.

Lumea se liniștise puțin. Toți răsuflară. Din sat însă, oamenii curgeau ca la bălău.

Ca fulgerul trecuse din casă 'n casă vestea că în zăvoaia dela Lupaie au fost prinși țigani, cari spărseseră noaptea la Rușe circumarul.

Țigani fură împinși cu de-a sila peste șanțul șoselei și legați grămadă de un stîlp al prîspei; iar coii speriați fugiră în casă.

Zgomotul și țipătul de țară însă nu lăsa să stea liniștii în bălău.

Când am luat traista cu merinde, ca să plec, ochii mi-s-au umplut de lacrimi. Mi-am adus aminte, de vorbele mamei mele, când venea la mine și când îmi împărțea merindea cu prizonierii ruși.

Aș vrea...

Aș vrea să mor
Culcat pe floricele,
Pe roze, trandafire
Și multe vioarele...

Aș vrea să mor,
Așa răsând, așa vie să mor
Și îngerii să-mi cânte
Un cântec de amor...

Vulpea și epurele (parabolă)

Vulpea: Ce sunt oamenii? Epurele: Animale ca și noi, ba și mai răi, că se mănâncă unii pe alții. Vulpea: Sunt animale?... Epurele: Da, numai că în loc să umble pe patru picioare, umblă pe două... Ei merg mai departe și văd niște vaci, cum se ling blând, ori lingându-și viteii. Epurele: Vezi, nu-i adevărat ce ți-am zis?... Ei merg mai departe și văd niște copii jucându-se și fiind în bună învoire... Vulpea: Da aceștia, ce-s, nu-s oameni? Epurele: Aceștia încă nu-s oameni... aceștia sunt copii... Merg mai departe și văd o mulțime de gârbovi, gheboși, tiritori, oftând, și așa mai departe. Vulpea: Da aceștia ce-s, nu-s oameni? Epurele: Nu, ei sunt moșnegi. Merg și mai departe și văd pe cineva cu o pușcă stând pus la pândă sub un copac. Vulpea: Da acela cine-i? Epurele: Un om cu pușca ca să ne ucidă... Vulpea: Rămâi sănătos... Epurele: Mergi sănătoasă... Vulpea: Să ne întâlnim la cojoacă... Epurele: Să ne întâlnim...

Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

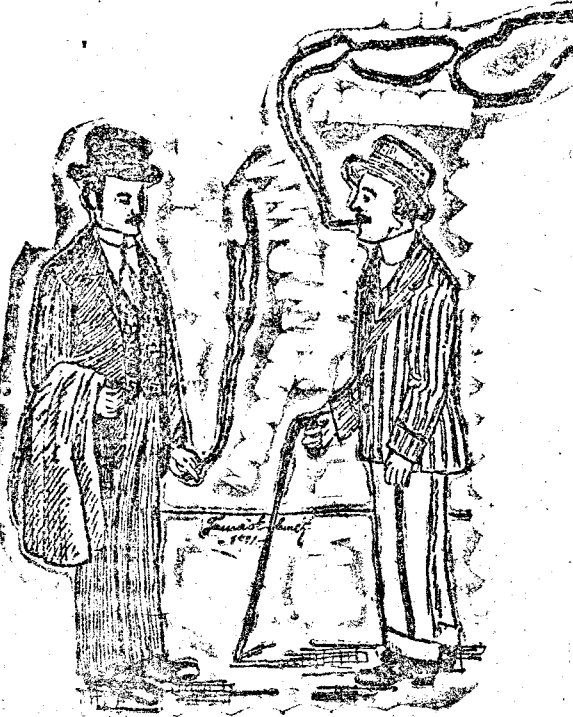
Să știi

Dacă punga-ți este plină
Mulți pictează îți zimbesc,
Iar când dansa se goliște
Dânsii iug... le ocolesc.

Damelor voluminoase

Peñru, une »damicele»,
Știi, războiul e un leac,
Peñru cele subțirele,
Zău, mă credești, e un »șleac».

O partida faină

Tără bufa Multă avere nu fi-o prea fi adus muierea ta.

Mulfu ță (supărat): De unde avere... Ba a mai trebuit să plătesc eu provizionul ce a rămas dator nevasta mea mijlocitorului de căsătorie.

S'a încurcat

Advocatul (cătore inculpat): Poți să dovedești, că în momentul furtului, n'ai fost văzut de nimeni?

Inculpatul: Slavă Domnului! Nu m'a văzut nimeni.

La târgul de vite

Fiul: Auzi, tată, că colo în colțul târgului, se află un vițel cu două capete. Haide să-l vedem!

Tatăl: Eh, ce prostie, fiule. Noi doar acasă avem un vițel — inchiupeți dar încă un cap la el.

Unui om stricat

Te cunosc eu nu te teme,
Că tu ești »om stricat»,
Căci de altfel cum de oare
Eri în crăsmă te-ai »mbătat»?

Oficiantului de poștă amorezat

Oficiantul: Iață aci, domnișoară, marca de zece fileri ce-ai ceru-to. Tiam ales cea mai frumoasă...

Citi-va din clasa a cincea săiță pe geamuri. Nițal Vierului se sui cu picioarele sus pe tocul ferestrei și începu să ri-ză cu hohot. După el se mai suiță și alții.

— »Dați vă jos măi, să vedem și noi!» strigau necăjiți cei cari nu se putuseră sui.

— »Stăți, o să vă spun eu la tata popa» — amenința unul mărușel, care tremura de ciudă că nu poate să văză și el ce-i afară.

Radu-al Mărușelii — un băiețel slabuț și oacheș, din clasa patra — se căznea să tragă o bancă mai aproape de fereastră, dar se trudea zadarnic, căci pe bancă se grămadiseră toți, cei cari nu apucaseră la geamuri.

Toată clasa era un baianuc. Unii țineau cu lacrimi de bietii țigani, alții strigau cât le luau gurile, necăjiți că nu pot să privească și ei.

Monitorul singur își găsea un locușor la fereastră și nici nu se mai gândea să facă liniște.

Radu-al Mărușelii necăjit că nu poate să tragă banca, ceacă să se sue și el la fereastră.

Cei dintr'a cincea însă, dau din picioare și nu vor să-l primească.

Radu crăcă de țigani,

»Așa? bine! las' vă spun eu la tata popa!» striga el mînios, stergîndu-și cu mîneca zăbunășului, sudoarea de pe frunte.

»Apucă apoi piciorul unuia din cei dela fereastră și începu să-l tragă. Acesta, de frică să nu căză, s'apucă bine cu mîinile de umerii celor din naintea lui și se împinse spre fereastră. Nițal Vierului, care era în fruntea tuturor, de frică să nu spargă geamul, întepeni picioarele în tocul ferestrei, strinse bine mîinile pe gergelele și vru să împingă îndărăt spre cei dela spate.

De-odată însă fereastră se desprinsă din zid cu toc cu tot și toți cei dintr'asa căzură cu ea grămadă dincolo, de pris-pă, la picioarele țiganilor.

O zguditură puternică făcu să tremure toată școala. Țiganii înlemniră de frică.

Copiii din clasa începură să țipe. Oamenii, cari veniseră la primărie, uitară și țigani și tot și alergară bule imprejurul celor cari căzuseră cu fereastră.

Primarul rămăsese rezemat de ușa cancelariei, galben ca tîna de ceapă.

»Să vie milițenii porunci el așa cu gura pe jumătate.

Copiii, cari căzuseră mai de-asupra au scăpat mai alții; Nițal însă abia s'a scu-

lat din grămada de cioburi, jupuit așa de rău și pe mîini și pe față, încît e lac de sînge.

Cei de de-asupra s'au sculat buimăciți și s'au amestecat printre oameni; iar pe Nițal l-au ridicat doi inși pe brațe și l'au pornit spre casă.

În școală copiii plîngeau și dîrdiau de frică, pe prispa oamenii priveau tăcuti și îngrijorați; numai țiganii erau mulțumiți și rideau pe nfundate.

Tocmai atunci scobora pe la spatele școlci și tata popa, învățătorul satului.

Sfinția-sa se mira de ce-i ațita lume la primărie și nici nu băgase de seamă că i s'a prăbușit fereastră de la clasă.

Primarul îl chemă de oparte, îi șopti așa încet despre cele întimplate și intră în cancelarie.

Popa se uită buimăcit la fereastră, care-i sta grămadă la picioare și luîndu-se cu mîna de barbă strigă necăjit: »Batev ar mînia cerului, nelegiușilor!»

Intră apoi în clasă. Copiii tremurau în bănci și de frică abia își mai țineau răsuflarea.

— »Vedeți ce-mi faceți voi mie, nelegiușilor... Vedeți?»

— »Au căzut cu fereastră, părinte, clasa cincea, părinte...» strigă un copilăș

Ce nu înțelege femeia

Doamna Măgărescu: Auzi, frate, prăvălia aia a lui Ciupescu, unde ne cumpăram albiturile și stofa de atîția ani de zile, s'a închis, proprietarul a dat faliment. Cum se poate una ca asta, când a făcut afaceri așa de strălucite, și a câștigat atîția bani? Numai noi i-am datorit peste 10 mii de coroane.

Lui X

Sarjă mare pe la oaste,
Știu, »sergent« odata-i fost,
Dar de-atunci e lungă vreme,
Nu-i mirare că ești »prost«.

Servitoarea cultă

Prietena: Mi se pare că servitoarea ta stă la ușă și ascultă. N'ar fi mai bine să vorbim francezește?

Stă pînă a casei: Nu, nu. Cu francezescă noastră ne blamăm numai față de servitoarea asta, care știe atâtea limbi.

din clasa întâia.

— »Lasă-i! așa le trebuie! — răspunse popa — așa le trebuie! Viermii pămîntului!...

Hîm!... del!

Acum e frig. Cum să facem noi lecție fără fereastră?!...

Duceți-vă acasă și spuneți părinților că v'am dat vacanța trei zile pînă ne-or pune fereastră la loc, ați auzit?»

— »Sărut mîna« strigară copiii într'un glas.

S'a făcut rugăciunea și apoi, unul cîte unul, copiii s'au strecurat pe lîngă țigani, cari erau legați tocmai în fața ușii și au sbughiat-o acasă.

Acolo, au aruncat cărțile și au venit repede îndărăt să privească la țigani și la spărtura din zid, care seamănă cu o gură largă, prin care le rinjea par'că școala de care scăpaseră pentru trei zile.

Pînă seara, spre sfîntitul soarelui, copiii din sat au tremurat pe șoseau din fața primăriei.

Iar cînd au pornit milițienii cu țigani la suprefectură, școlarii i-au petrecut pînă dincolo de marginea satului.

Și, dacă n'ar fi fost prea frig și prea întineric, ei i-ar fi petrecut bucuroși și pînă la suprefectură, căci numai după urma lor căpătașă trei zile de vacanță.

Dacă

Tiganul Dănciță, care se află pe cîmpul de luptă, se rătăcise printr'o pădure și se întîni acolo cu 15 soldați inamici. Aceștia fără mulțată vorbă, aruncară puștile și se predară. Tiganul punându-i câte doi în rînd, îi duse la tabăra comandantului său. Comandantul ză-rindu-i, rizind îi zise: »Bine Dănciță, o să primești un decret de laudă«. El îi replică: »Mă rog ascultător, d-le comandant, pe lîngă laudă să-mi dați și drumul la dăncei mei acasă.« Comandantul atunci îi răspunde aspru: »Nu se poate... nu se poate...«. Dar Dănciță: »Cum nu se poate?... ba se poate, căci dacă va prinde fiecare din noi tot câte 15 inamici, atunci mîncate-aș, zău bătaia e sfîrșită...«

Cernăuți, 1917.

Orest Pașcanu.

Vreme rea

Clientul: Domnule fabricant, am folosit deja trei cutii de pomaadă, dintr'ale d-tale, și nu mi-a crescut nici un fir de păr pînă acum.

Fabricantul: Ce să-i faci, domnule. E vreme rea, anul ăsta, n'a crescut nimic.

„Doamne, nu grăbi, nici zabovi“

Lui Ioan Negură din Dumbrăveni, murindu-i soția, s'a căsătorit a doua oară, cu o femeie pe cât de harnică și cuminte, pe atît de cruțătoare și cu frica lui Dumnezeu.

Cu ajutorul și hărnicia acestei femei, badea Negură în puțînă vreme ajunsese om cu stare și cu bun nume în satul Dumbrăveni.

Cum era el de mulțumit cu ceia ce i-a fost dat Dumnezeu, mai mulțumit era cu soția sa, pentrucă ducea cu ea o viață foarte pacinică și fericită; căci numai unde e pace și bună înțelegere în casă, acolo e indestulare și fericire.

Dar precum nu este nici un dulce fără amar, și, unde sunt turme de oi, sunt și turme de nevoi, așa și 'n casa lui badea Negură era un rău, și încă cam mare, care turbura pacea și liniștea casei.

Badea Negură avea adecă, dela femeia cea dinții un fiu, pe care cu toate năzuințele sale de a-l crește cum dorea el, totuși prin purtările lui slabe, făcea tatălui său multe neplăceri, așa că ar fi dorit în tot ceasul să-l scape Dumnezeu de dăsnul, ba îi părea rău de multe ori că îl are.

Acest fiu nenorocit, trăia așa de rău cu mama sa vitregă, încât nu era zi lăsată de Dumnezeu, ca să nu se certe cu dănsa; deși aceasta îi pregătea mîncarea și-l îmbrăca, fără ca nenorocitul acela să lucre ceva vie-odată.

La toate neplăcerile și vorbele ce fără nici o sfială i-le arunca în față și o supăra, ea totdeauna zicea: »Doamne nu grăbi, dar nici nu zabovi.«

Din cauza aceasta, pacea între fiu și părinți tot mai mult se depărta din casa lui badea Negură, așa că nu numai mama, ci și tatăl său a început a-l disprețui, considerându-l nu ca pe un fiu, ci ca pe un dușman al casei sale.

În urmă, văzându-se disprețuit nu numai de părinți și rude, ci și de toți sătenii, și-a pus în cap — amărătul — ca să se despartă de viața aceeași, și așa și-a făcut: și-a tras un glonț de revolver în inimă.

Iată ce pătește pîntăciosul, care vecinic caută nod în papură și care vecinic caută ceartă cu lumina.

Dumnezeu nici nu grăbește, nici nu zaboveste cu pedeapsa asupra păcătosului, pentru ca să scape de suferință pe cei buni și temători de Dumnezeu.

O mîngiere

Doctorul (cître client): Vedeli, leacul ăsta, nici acesta nu ajută la nimic, dar eu totuși vă îndemn să-l folosiți, ca apoi să nu aveți remușcări, că n'ați folosit totul pentru a vă reînsănătoși.

Originea „perciunilor“ și a „iar-murcei“

Se zice că pe timpul cînd încă umblau sfinții apostoli Petru și Pavel pe pămînt, era mare ceartă între jidani. Așa se hărțuiau odinioară doi jidani între oalță pentru niște parale.

— Ba-s ale mele, Șmile... strigă întîilea.

— Ba-s ale mele, Srule... strigă al doilea.

— Așa să văz ziua de mîne... strigă celalalt și tot așa înainte.

Hărțuiala ajunsese încurînd la o părțuală zdravănă. Ei se prinseră de păr și cît ai li clipit din ochi, amîndoi remaseră cu câte un șumuleț de păr în mîna, cîștigat ca trofee pe cîmpul de bătaie.

— Ach vei mir, strigă Șmil, că mi-ai rupt părul dela tîmple... strigă Srul, prinzându-se de cap, de ce mi-ai rupt părul de pe vîrfurile capului?

Chiar atunci treceau pe acolo sfinții apostoli Petru și Pavel. Jidanii răniți începură a striga după ajutor. Sfîntului Petru i se făcu milă de ei, căci le curgea sîngele pe obraz și de aceea apropiindu-se îi domoli și punînd mînele sale mai întîi pe tîmplele lui Șmil, îi zise, vindecându-l:

— Tu Șmile, vei purta pe locul acesta de acum înainte păr lung, pe care-l vei învîrți mereu și părul acesta va purta și toți urmașii tăi; și el se va numi »perciuni«.

După aceea, punînd mîna sa pe capul lui Srul, îi zise vindecându-l:

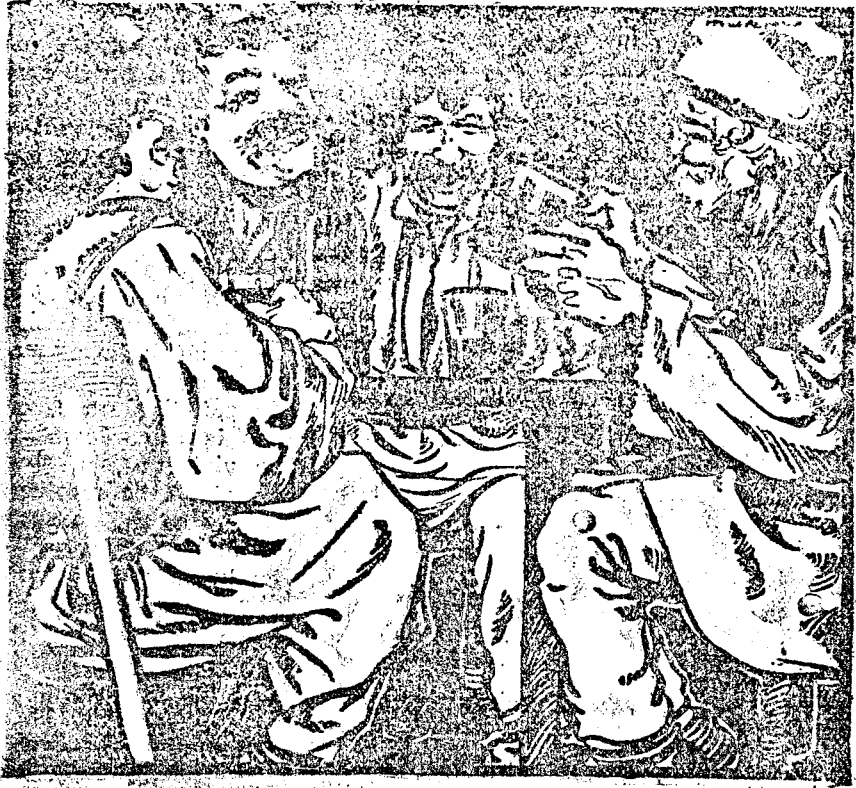
— Iară tu, Srule, deoarece ai rămas fără în mijlocul capului, vei avea păr, ca înainte, însă ca semn vei purta tu și tot neamul tău o »iarmurcă«.

Și așa a și rămas pînă în ziua de azi. Cernăuți, 1917. Orest Pașcanu.

Ajutor la nevoie

— Femeia pe care mi-o recomanzi de soție, mi-ar conveni — însă mi se pare cam lipsită de cultură; e plicticos lucru, știi, să nu găsești nimica de vorbit cu nevasta... Agentul: N'ai nici o grîje, domnule, că vă furnizez gratuit ca supliment un dicționar enciclopedic.

GLUME

Ce poțtește o bucătărească

Bucătăreasa (intrând într-o librărie): Vă rog dați-mi o carte în care sînt modele de scrisori de dragoste. Dar să fie de acelea cari au succes și efect sigur.

Se potrivește

Din dragoste, mulți și-au pierdut și mințile, și prin mințile prea mulți și-au pierdut dragostea.

Ce înseamnă prejudecată

Stăpîna: Marito, ce s'a făcut cu soarecele care s'a prins azi noapte în cursă?

Slujnică: I-am dat drumul, conia, că era al treisprezecelea...

Cînd șeful de birou e lenes

Șeful Băncii: Nu așa iute, nu așa iute d-le Procopescu; gîndește-te bine, că la fic-ce scrisoare ce o scrii, eu trebuie să mă iscalesc.

Badea Vasile concediat

Badea Vasile stă concediat dela oaste în satul său, pazinat de un gard, și gîndește...

gîndește, par'că n'are ce face. După un timp oarecare îl trezește preotul satului: »Auzi bade, ce gîndești?...« »Ce gîndesc? (rîzînd) ...ha-ha-ha... da mare bătaie e în lume... toți se bat... nemții, englezii, rușii, franțuzii, polonii, turcii, sârbii, japonezii, americanii, bulgarii, ungurii, italienii...«

Preotul (rîzînd): Ei, și nu-ți place?

Vasile: De mi place ori ba, asta-i altă vorbă, dară ascultă părinte, dacă se iau la bătaie încă și cei cu coadă la cap și cei cu verige în nas, atunci să știu că-i sfîrșitul lumii... sănătate bună...

Boul și omul

Pe un bou, care se afla pe un îmaș, nu-l lasă să pască un om. Atunci boul privind spre om, îi zise: »Ascultă omule, dacă ești în adevăr om, atunci poartă-te ca oamenii.«

Inv.: Uneori și un prost poate să te învețe minte.

Cerbul și leul

Un cerb era slujitorul unui leu. După ce servi cerbul leului cu credință mai mulți ani pentru trebuințele sale, îi dete acesta cerbului cu piciorul, căutînd să-l arunce într-o prăpastie. Dumnezeu însă nu i-a ajutat leului, căci el trimițînd pe mistrețul său »moarte«, îi făcu capătul.

Inv.: Atdeori cei mari fac băjocură și ris de cei mici.

listului. 3. Măgarul și trandafirul. 4. Soarecele sugubăț. 5. Fiul soarecelui. 6. Leul și măgarul. 7. Evlavie și viața lungă. 8. Gazetarul. 9. Ge-lozie. 10. Fiul bun. 11. Împărăția minunată. 12. Corupțiune. 13. Pîcînd cu trenul.

Apoi sînt articole instructive: Ce se citește în timpul războiului? — Din scriitorii clasici români: Grig. Alexandrescu. Poezii. — Teama de microbi. — Zahărul ca leac la răni. — Cei mai mari proprietari de pămînt al lumii, etc. — Poezie în memoria fratelui erou. — Cuge-tări mari.

Nr. 4. Cititorul de Maxim Gorki

una din cele mai frumoase nuvele din literatura rusă. — O întâmplare — altă povestire a marelui scriitor rus.

Apoi vin articolele despre: Popoarele Rusiei. O mamă a poporului. Poezii de Eminescu și numeroase clișuri din război.

Nr. 5. Primăvară, mic Roman de Al. Ciura

din literatura română, scrisă cu multă duioșie și pătrundere sufletească. Un colț de viață românească din Ardealul nostru. Volumul acesta are și articole, poezii și ilustrații foarte reușite din război.

6. Munții noștri aur poartă

O culegere din poeziile cele mai frumoase. Sub acest titlu a apărut acum în frumoasa Bibliotecă a familiei române »Carte pentru toți« nr. 6, o culegere din poeziile cele mai frumoase ale tinărului și talentatului poet din Năsăud, Iustin Iieșu, ale cărui versuri drăgălașe, cititorii Foaiei Poporului Român au avut dese ori prilejul să le guste cu plăcere.

Poeziile lui Iustin Iieșu, plac prin accentul lor de sinceritate deplină, prin curăția lor simplă. E ceva grațios și cald, mlădios și imaginativ în lira lui Iieșu, atâtea versuri fără grijă, care leagănă, te încântă și te indușoază.

Pe lângă versurile frumoase ale lui Iieșu, mai găsim în nr. 6 al Bibliotecii »Carte pentru toți«, în rubrica »De toate și din toată lumea«: 1. Răvașul lui Iulie, cronică evenimentelor mai importante în cursul unui an; 2. Din scriitorii clasici români: Titu Maiorescu despre nuvelele lui Brătrescu Voinești; 3. Se scumpește cărțile în Franța; 4. Jubileul vaporului cu aburi.

Apoi sînt ilustrații bine reușite, ca 1. Cum își petrec soldații noștri în șanșuri. 2. Mulțime de prizonieri pe vaporul fantomă »Möwez«. 3. Morminte de croi pe frontul rusesc.

Comenzile se fac la »Casa de editură: Carte pentru toți«, Budapesta, VII, Ilka-utca 36-

Prețul fiecărui număr costă 40 fileri.

Abonamentul pe 3 luni (6 numere) la această Bibliotecă este de 2 Cor. 40 fil.

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Străntiș.

Tipografia »Poporul Român«, VII, Ilka-utca 36

Numai 2 coroane

este abonamentul la Foaia Poporului Român

zilnică, împreună cu suplimentele

— »Cuce« și »Foaia Ilustrată« —

pe timp de o lună

pentru soldații răniți

în spitale.

Citiți și abonați »Biblioteca familiei române«

»Carte pentru toți«

Au apărut până acum 6 numere:

1. Liga celor cu părul roș

o nuvelă senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

Apoi rezura mai multe articole instructive ca: Revoluția rusescă — O, porc ridică hantă, hantăzile hantă cu prilejul scumpirei carnei de porc — Alți sînt și clișuri frumoase

Nr. 2. »Cateva povestiri și multe adevăruri«

din literatura germană, scrise de Berchtold Auerbach. Iată titlurile acestor povestiri minunate: 1. O poveste și un adevăr. 2. Ionel cel frumos. 3. În fața bisericii. 4. Trebuie să mă încălzesc mai întii! 5. Vine regele! 6. Prietenul cărnaț a dat de noroc. 7. Arta de a fi fericit în fiecare zi. 8. O istorioară despre pricina războiului.

Alte articole sînt: Noul Episcop al Gherlei, dr. Iuliu Hosszu, cu cliș. Poezii de Vasile Alexandru. Rusia după revoluție, cu 4 clișuri. Moartea Venetiei. Muza populară în război.

3. Nuvele și schițe din literatura maghiară

scrise de cei mai vestiți scriitori unguri: Koltoman Mikszáth, Francisc Herczeg, Eugeniu Heltai, Francisc Molnár. — Iată cuprinsul acestei cărți: 1. Cum și-a cum-părut marele Gernak o corabie 2. Nevasta ar-